Ετος Ε' — Αριθμος 394 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 3 Αυγουστου 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑΪΦΦΕΛ, διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Διήγημα Léon de Tinseau

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἄ! συγγνώμην! εἶδες πῶς ὥρμησα ἐναντίον του, ἀλλά...

— Ἀλλ' εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ ὀπισθοδρομήσῃς.

— Νὰ ὀπισθοδρομήσω, ἐγώ!... οὐδέποτε!... Ἀλλὰ τί ἠδυνάμην νὰ πράξω; Ὤ! ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ἂν ὁ Δαλισιὲ ἦτο μόνος... θὰ ἔβλεπες! Τοῦτο δὲν μὲ ἠμπόδισεν ἄλλως τε νὰ τῷ ἀπευθύνω πικρὰς παρατηρήσεις. Τῷ ὡμίλησα αὐστηρῶς καὶ ὡμολόγησεν ὅτι παρεξετράπη...

Ἡ Πουλχερία ἐφαίνετο μὴ προσέχουσα εἰς αὐτόν. Ἀκούσασα ὅμως τὰς λέξεις ταύτας ἐστράφη ζωηρῶς καὶ ἐθεώρησε τὸν Ἐμερὺ κατὰ πρόσωπον.

— Τὸ ὡμολόγησεν; ἠρώτησε.

— Ναί... δηλαδὴ ἀνεγνώρισεν... ὅτι ἡ ὀργή του...

— Δὲν εἶνε ἀληθές! ψεύδεσαι. Αὐτὸς ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι εἶχεν ἄδικον... ποτέ!...

— Ἐν τούτοις, σὲ βεβαιῶ...

— Αἱ παρατηρήσεις σου τάχα τὸν ἔκαμαν νὰ μετανοήσῃ; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω;

— Πουλχερία...

— Θέλεις νὰ μὲ πείσῃς ὅτι εἶνε ἕνας ἄνανδρος ὡς σύ... ὦ! ὄχι!... Εἶνε ὑβριστής, ἄτιμος, ὅσον θέλεις, ἀλλ' εἶνε γενναῖος αὐτός!

Ὁ Ἐμερὺ ἀνηγέρθη.

— Τὸ βλέμμα του, εἶπε, δὲν μὲ πτοεῖ.

— Ἔλα δά!... θὰ παραβληθῇς μὲ αὐτὸν ἴσως... Ἔλα! τελείωνε... μοὶ προξενεῖς ἀηδίαν.

Καὶ ἤρξατο μεταχειριζομένη αὐτὸν μετὰ τῆς ἐσχάτης καταφρονήσεως. Τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἠννόει πῶς κατέπεσε τόσον, ὥστε νὰ γείνῃ ἐρωμένη ἐκείνου. Καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπᾷ!... καὶ τὸ ἐπίστευσε!... Πολὺ τὴν ἐστενοχώρει ὅτι ἐκεῖνος εἶχεν ἐνοικιάσει κατοικίαν ἄνωθεν τῆς ἰδικῆς της· τοῦτο τὴν ἠμπόδιζε νὰ τὸν ἀπατᾷ!... Τέλος δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον, οὐδὲ ν' ἀκούσῃ τι περὶ αὐτοῦ.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ, εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἐβάδισε, διευθυνομένη πρὸς τὸ δωμάτιόν της. Διερχομένη ὅμως τὴν αἴθουσαν προσέκρουσεν εἰς ἓν τῶν λουδοβικείων, ἅτινα ἦσαν διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ μικροῦ δεῖν ἔπιπτεν.

— Ἰδού! σύναξε λοιπὸν τὰ νομίσματα αὐτά! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία.

Καὶ δι' ἑνὸς λακτίσματος ἔρριψε τὸ λουδοβίκειον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐμερύ.

Ἡ Πουλχερία ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἐμερὺ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἔκπληκτος.

Ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ συμφιλιωθῇ, ὅτε τὸ βλέμμα του συνήντισε τὸ λουδοβίκειον. Παράδοξος ἰδέα τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Τὸ λουδοβίκειον ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ Αἰμιλία εἶχε ρίψει κατὰ πρόσωπον τῆς Πουλχερίας, θὰ ἦτο τυχηρὸν δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε παίξει δι' αὐτοῦ.

— Ναί! εἶπε, μὲ αὐτὸ τὸ νόμισμα θὰ γυμνώσω ἀπόψε ὅλους τοὺς θαμῶνας τῆς Κοραλίας!

Ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς ἔβλεπεν αὐτόν· εἶτα κύψας ἔλαβε τὸ νόμισμα, ὅπερ ἔθηκεν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ του.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ.

— Ἀλλὰ διατί, εἶπεν οὗτος, ἡ νέα αὕτη σκηνή;

— Ἔπρεπε τὸ μάθημα νὰ γείνῃ πλήρες! Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ σέ. Εἶσαι δι' ὀλίγον καιρὸν εἰς Παρισίους;

— Θὰ μείνω μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνός.

— Πολὺ καλά. Δὲν θὰ ἀρνηθῇς νὰ διέλθωμεν ὥρας τινὰς ὁμοῦ;

— Ὄχι, βεβαίως.

— Ἔχεις ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃς πάλιν τοὺς Παρισίους μας. Πρῶτον, θὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ καφενεῖον Λενοάρ, ἔπειτα θὰ περιπατήσωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ὁμοῦ καὶ τὸ ἑσπέρας θὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς τῆς Κοραλίας, ἡ ὁποία εἶνε πάντοτε ἡ καλὴ κόρη, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις. Ἔλα, μὴ σκέπτεσαι, ἀπεφασίσθη.

Κατῆλθον.

Ἀπέναντι τῆς οἰκίας, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, περιεπάτει γέρων τις, ὃν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισεθ. Ἦτο ὁ Λουβέν, ὅστις ἐσταμάτησεν ἅμα εἶδε τοὺς δύο νέους ὁμοῦ καὶ λάμψις χαρᾶς ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ Λαυρέντιος διῆλθε πλησίον αὐτοῦ, τῷ ἔνευσεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔβαινε κάλλιστα, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ Ἐμερύ. Ὁ Λουβὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του ἔμπλεως χαρᾶς διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ συντρόφου του.

Ὁ Λαυρέντιος καὶ ὁ Ἐμερὺ δὲν ἐχωρίσθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, μετέβησαν παρὰ τῇ Κοραλίᾳ, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀντέν.

Ἡ Κοραλία ἦτο ξανθὴ τεσσαρακοντούτης, ἥτις προσεπάθει ψιμιθιουμένη νὰ φαίνηται τριακοντούτης. Προσείλκυεν οὐχ ἧττον παρ' αὐτῇ οὐ μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ νεαρὰς γυναῖκας, αἵτινες, ὡς ἔλεγεν, ἐκόσμουν τὴν αἴθουσαν αὐτῆς.

Ἰδοῦσα τὸν Ἐμερὺ μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Μπᾶ! δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ Ἐμερύ.

— Ἀλλά... ὄχι· δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔλαβα τὴν τιμήν.

— Ἐλησμονήσατε λοιπόν... τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Κοραλία συνωφρυουμένη.

— Ἀπατᾶσαι, ἀγαπητὲ Ἐμερύ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν ὀνομάζομαι Λαυρέντιος Δαλισιέ, ἀλλὰ Λέων Κρασιλιά· μὴ τὸ λησμονῇς, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Κοραλία ἔτεινε μειδιῶσα πάλιν τὴν χεῖρα τῷ Λαυρεντίῳ καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Καλῶς ἐπράξατε, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, ἀναγνωρίζω τὴν ἐπιτηδειότητά σας. Κατενοήσατε ὅτι τὸ ὄνομα Δαλισιὲ ἦτο δι' ὑμᾶς περιττόν. Ἐγὼ οὐδέποτε ἐπίστευσα εἰς τὰς κατηγορίας . . . ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε πολύ... ἀπαίσιον.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, καὶ ἐννοῶ τὴν ταραχήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπροξένει εἰς τοὺς φίλους σας ἂν κανένας φλύαρος, ὡς ὁ Ἐμερύ, ἐπρόφερεν αὐτό.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Κοραλία, ἥτις ἤρξατο ἐκθειάζουσα τὴν συναναστροφήν της.

Ὡμίλησαν περὶ τῶν παρελθόντων χρόνων καὶ τῶν ἀρχαίων φίλων, οἵτινες τὸ πλεῖστον εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν Κοραλίαν.

— Οἱ ἄνδρες εἶνε πολὺ ἀχάριστοι ! εἶπεν αὕτη.

Ἐν τούτοις οἱ πλεῖστοι τῶν θαμώνων εἶχον ἤδη ἔλθει· αἱ τράπεζαι τοῦ χαρτοπαιγνίου εἶχον πληρωθῆ καὶ τὸ παιγνίδιον ἤρξατο.

Ὁ Ἐμερὺ ἔσπευδε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του καὶ νὰ ἴδῃ ἂν τὸ λουδοβίκειον, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Πουλχερίας, θὰ τῷ ἔφερε κέρδος. Ἐκαθέσθη εἴς τινα τράπεζαν καὶ ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν ἀπώλεσεν εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια.

— Διάβολε, εἶνε παράδοξον, εἶπεν ἐγειρόμενος.

Ἐφρόντισεν ὅμως νὰ κρατήσῃ τὸ τυχηρὸν λουδοβίκειον, ὅπερ ἔδωκεν εἰς τὸν Λαυρέντιον λέγων αὐτῷ :

— Δοκίμασε σύ, στοιχηματίζω ὅτι θὰ κερδίσῃς.

Καὶ ὄντως, ὁ Λαυρέντιος ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Ἐμερὺ καὶ ἐκέρδισε.

— Τὸ ἤξευρα ! εἶπεν ὁ Ἐμερὺ θριαμβεύων.

Τὸ κέρδος θὰ διενέμετο μεταξύ των. Ὁ Λαυρέντιος ἔπαιζεν ἐν ἀρχῇ μετ' ἀδιαφορίας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ πάθους. Ὁ χρυσὸς ἐσωρεύετο ἐνώπιον αὐτοῦ ... Αἴφνης ἔστη· εἶδεν ἀπέναντι αὐτοῦ αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν, ἥτις ἠτένιζεν αὐτόν. Ἀνεγνώρισε τὸν κύριον δὲ Μεράκ.

Τεταραγμένος ἔπαιζεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι, ἔχασεν· ἀφῆκε τὸ παιγνίδιον καὶ ἐπλησίασε τὸν κύριον δὲ Μεράκ.

— Ἐκπλήττεσθε, κύριε, ὅτι μὲ βλέπετε ἐνταῦθα ;

— Ἀληθῶς.

— Τυχαίως ἦλθα διερχόμενος ἐντεῦθεν· ἄλλως τε, νομίζω ὅτι εἰς τοιαύτην συναναστροφὴν δὲν προσάπτω ὄνειδος· ἐγὼ τοὐναντίον πρέπει νὰ ἐκπλαγῶ ὅτι σεῖς εἶσθε ἐδῶ.

— Διὰ τοῦτο θὰ φύγω ἀμέσως.

— Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ἐννοεῖται, νὰ συναντηθῶμεν ἀλλαχοῦ ;

— Ὅταν θελήσετε· γνωρίζετε ὑπὸ ποίους ὅρους καὶ οἱ ὅροι ἐξαρτῶνται ἀπὸ ὑμᾶς.

— Τὸ γνωρίζω, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ἀγγέλλων ὑμῖν ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως μηνὸς οἱ ὅροι θὰ πληρωθῶσι.

— Θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος , ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς συγχαρῇ.

Ὁ κύριος δὲ Μεράκ προσέκλινε καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπῆλθεν.

Ὁ Ἐμερὺ συνήντησε πάλιν τὸν Λαυρέντιον καὶ προσεπάθησε νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ παίξῃ ἐκ νέου, ἀλλ' οὗτος τεταραγμένος ἐκ τῆς συναντήσεως ἐκείνης, ἠρνήθη καὶ ἀπεσύρθη εἴς τινα γωνίαν.

Ἦτο ἐκεῖ, βεβυθισμένος εἰς θλιβερὰς σκέψεις, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι κίνησίς τις παρήχθη ἐν τῇ αἰθούσῃ... Ἠγέρθη καὶ εἶδε τινὰ νεοελθόντα, ὃν ἐγκαρδίως ὑπεδέχοντο πάντες, ἰδίως αἱ κυρίαι.

— Ἄ ! ἰδοὺ ὁ κύριος Φορμινύ, εἶπέ τις.

Ἦτο πεντηκοντούτης ὡραῖος ἀνήρ, κομψῶς ἐνδεδυμένος, εὔχαρις, μειδιῶν, ἀπαντῶν διὰ γλυκείας τινος λέξεως τῆς χειρὸς εἰς τοὺς ὑποδεχομένους αὐτόν.

— Ὁ Δακολάρ ! ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος καταπλαγείς.

Ἀνεγνώρισε τὸν λῃστήν, ὃν τὴν προτεραίαν εἶχε συναντήσει παρὰ τῇ Σανοάς, τὸν συνένοχον τοῦ Λουβέν, τὸν φονέα τῆς μητρός του !

Ἐν τούτοις, ἡ περὶ τὸν κύριον Φορμινὺ συνάθροισις ἐξηκολούθει ἐγκάρδιος. Ἀπηύθυνον μυρίας ἐρωτήσεις : «Ἦτο πολὺ ἀγαπητός, διότι ἀφῆκε τὰ ἐν Νορμανδίᾳ κτήματά του κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην... Θὰ ἔμενε πολὺ εἰς Παρισίους ; Ποσὸν θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἔχοντες αὐτὸν πλησίον των !... κ.τ.τ., κ.τ.τ» Εἰς πάντα ταῦτα ἀπήντα δι' ὕφους εὐγενοῦς, φιλικοῦ καὶ χαρίεντος.

Ὁ Λαυρέντιος, ἐκ τῆς θέσεώς του, παρετήρει αὐτόν.

Τὸν κύριον Φορμινὺ προσεκάλεσαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον.

— Εὐχαρίστως, εἶπε καθήμενος παρά τινα τράπεζαν παιγνιδίου.

Ἔπαιζε μετὰ τῆς ἀφελείας Ναβὰβ καὶ ἐκέρδιζεν.

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Τύχης δὲν ἀπήλπισε τὸν Ἐμερύ. Ἐδοκίμασε πάλιν τὴν Τύχην, ἀλλ' ἔχασε, παρὰ τὰς ἐλπίδας, ἃς ἐστήριζεν εἰς τὸ τυχηρὸν λουδοβίκειον. Ἔχανε δὲ τόσα πολλά, ὥστε ἠθέλησε νὰ καλέσῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς ἐπικουρίαν. Ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἔνευσεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ Ἐμερύ. Ὁ κύριος Φορμινὺ δὲν παρετήρησεν αὐτὸν ἀμέσως· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνεσκίρτησεν· εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Λαυρεντίου βλέποντας ἀτενῶς αὐτόν, ἐταράχθη καὶ ἔχασεν. Ἐξηκολούθησε νὰ παίζῃ σύννους καὶ περίφροντις· οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ παιγνιόχαρτα...

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Λαυρέντιον. Ἦτο βεβαίως ὁ ἄνθρωπος, ὃν εἶδεν ἐν συνοδίᾳ τοῦ Λουβέν· ἀλλὰ τίς ἦτο οὗτος ; Διατί ἦτο ἐκεῖ ; Δὲν ἦτο ἆρά γε μετημφιεσμένος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Λουβέν, οὗτινος ἐγίνωσκε τὰς μετὰ τῆς ἀστυνομίας σχέσεις ; Δὲν θὰ συνελαμβάνετο ἆρά γε, αὐτὸς ὁ Δακολάρ, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας ἐκείνης ἢ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ ; Διενοεῖτο ἤδη τὴν ἀντίστασιν, ἣν θ' ἀντέτασσεν ἵνα μὴ συλληφθῇ ...

Ἐξηκολούθει οὕτω νὰ χάνῃ, ὁ δὲ Ἐμερὺ οὐ μόνον ἀνέκτησεν ὅσα εἶχεν ἀπωλέσει, ἀλλὰ καὶ ἐκέρδισε τριακοντάδα λουδοβικείων.

— Ἀρκεῖ διὰ σήμερον, εἶπεν ὁ κύριος Φορμινὺ ἐγειρόμενος.

— Ἐγνώριζα καλῶς ὅτι δὲν θὰ ἔχανα ! εἶπεν ὁ Ἐμερὺ θριαμβεύων.

Ὁ κύριος Φορμινὺ ἀπεμακρύνθη τοῦ Λαυρεντίου, οὐχ ἧττον ἐξηκολούθει βλέπων αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ. Εἶδε τὸν Δακολὰρ χαιρετῶντα ταχέως τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ ἀπελθόντα, ἀφοῦ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τῆς Κοραλίας.

Ἡ Κοραλία ἐφαίνετο λίαν τεθλιμμένη.

— Ἀτυχής μου Κοραλία, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, συγχωρήσατέ με· ἠνάγκασα ἀπόψε νὰ φύγωσι δύο φίλους σας, τὸν κύριον δὲ Μεράκ καὶ τὸν κύριον Φορμινύ.

— Εἶν' ἀληθές, εἶπεν ἡ Κοραλία. Σᾶς γνωρίζει λοιπὸν ὁ κύριος Φορμινύ ; Ἐν τούτοις μὲ ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεσθε καὶ τῷ εἶπον ὅτι τὸ ὄνομά σας εἶνε Κρασιλιά.

— Θὰ τῷ ἐφάνη ὕποπτον τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἀλλ' ἡσυχάσατε, δὲν θὰ βραδύνω νὰ τῷ γνωρίσω τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ καὶ... θὰ εὐχαριστηθῇ. Χαίρετε !

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἐμερύ.

Κ'

Τὰς ἑπομένας ἡμέρας, ὁ Λαυρέντιος ἐπανεῖδε τὸν Ἐμερύ, ὃν ἠδυνήθη ν' ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του συμφιλιώσεως.

Συγχρόνως συνενοεῖτο μετὰ τοῦ Μούλ, ὅστις παρεκίνει αὐτὸν νὰ ἐπιμένῃ μέχρις οὗ συλληφθῇ ὁ Φραγκῖσκος Οὐσδάλ. Πρὸς τούτοις, ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια τοῦ Λουβέν, ὅστις ἐθεώρει ἐξησφαλισμένην τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κατὰ τοῦ μεγάρου Σουσὰ ἐπιχειρήσεως.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ Λαυρέντιος ἔλαβε, τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου, τὴν ἑπομένην σημείωσιν ἀνυπόγραφον μέν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν :

«Ὁ Φραγκῖσκος συνελήφθη. Ἔχω ἀνάγκην, διὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀνάκρισιν, νὰ ἔχω πρόχειρον τὸν Λουβέν. Θὰ τὸν συλλάβω ἀπόψε καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ

συλλάβω καὶ ὑμᾶς. Θὰ ἀντιστῆτε δῆθεν· προσέξατε ὅμως, μὴ ὑπερβολάς. Ἀλλὰ πρέπει πρότερον νὰ λάβητε τὰς ἐγγυήσεις, περὶ ὧν εἴπομεν. Πρὸς τοῦτο, μεταβῆτε ἀπόψε εἰς τὸ Προάστειον Ποασονιέ· ὁ Λουβὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς ὀγδόης καὶ ἐννάτης ὥρας, ἀσχολούμενος εἰς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀντικλείδων αὐτοῦ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι εἰς ἣν θέσιν γνωρίζετε μεθ' ἑνὸς ὑπαστυνόμου. Παίξατε καλῶς τὸ μέρος σας. Ἅμα ὡς ἐπιτύχητε τὸ ποθούμενον, ὡδηγήσατε τὸν Λουβὲν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, ἔνθα θὰ γευματίσητε καλῶς, περὶ δὲ τὴν δεκάτην θὰ σᾶς στείλλω νὰ χωνεύσητε εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας...»

Ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν γνωστοποίησιν ταύτην. Τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν, μετέβη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 76 οἰκίαν ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου Ποασονιέ.

Εἰς τὴν κλίμακα, ἄνθρωπός τις ἐπλησίασε μυστηριωδῶς αὐτόν· ἦτο ὁ Μούλ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τῷ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα, συγχαίρων αὐτὸν διὰ τὴν ἀκρίβειάν του· τῷ εἶπεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, ἵνα λάβωσι τὴν ὁμολογίαν τοῦ Λουβέν, ἣν ἔδει νὰ προκαλέσῃ ἤδη ὁ Λαυρέντιος.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ φροντίσω καὶ θὰ ἐπιτύχω, ἂν μὴ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος προδώσῃ τὴν παρουσίαν σας εἰς τὴν θυρίδα.

Ἔκρουσε τὸν κώδωνα τῆς κατοικίας τοῦ Λουβέν, ἐνῷ ὁ Μοὺλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παρακειμένην, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Τορέν, εἰς ὑπαστυνόμος καὶ εἰς γραφεύς.

Ὁ Λουβέν, ἀφοῦ ἠρώτησε τίς ἦτο, ἠνέῳξε τὴν θύραν εἰς τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος ἐφαίνετο σοβαρὸς καὶ σύννους.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν· μήπως ἐσκόνταψε ἡ δουλειά;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος· ὅλα πηγαίνουν καλά. Ὁ νέος Σουσὰ ἔχει ἀκόμη ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε δὲν θὰ συμφιλιωθῇ. Κερδίζει εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἐλπίζει νὰ δυνηθῇ νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν λῆξίν των τὰ πλαστογραφημένα γραμμάτια τοῦ Σαμουήλ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑποπτεύει τίποτε, ἐξ ὅσων θὰ τοῦ συμβῶσι μετά τινας ἡμέρας...

— Καὶ θὰ τὸν καταφέρῃς, ἠρώτησεν ὁ Λουβέν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέγαρον τὴν νύκτα τῆς τριάντα Ἰουνίου.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν. Αὐτὸ ἐφοβήθηκα ποῦ σὲ εἶδα νὰ ἔχῃς τόσῳ σοβαρὸν τὸ ὕφος.

— Ἐγὼ ἔχω σοβαρὸν τὸ ὕφος; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ποσῶς... Σὺ δὲ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Ἐδῶ! εἶπεν ὁ Λουβέν, ὅλα πηγαίνουν λαμπρά... Νά! ἔλα νὰ σοῦ δείξω τί κάμνω.

Ὡδήγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἡ ὑπὸ τοῦ Τορὲν ἀνοιχθεῖσα θυρίς.

Ὁ Λαυρέντιος μόλις εἰσῆλθεν ἐκαθέσθη ὡς εἰ ἦτο κεκοπιακώς, σκοπῶν ὅμως νὰ συνομιλήσῃ ἐκεῖ μετὰ τοῦ Λουβέν. Ἄλλως τε καὶ ὁ Λουβὲν δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, διότι ἔλαβεν ἐπίσης ἕδραν καὶ ἐκαθέσθη ἀπέναντι τοῦ Λαυρεντίου. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν εἶχε συστήσει ὁ Μούλ, καὶ ἥτις ἐπέτρεπε ν' ἀκούωσιν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὅ,τι ἐλέγετο.

— Τί λέγεις δι' αὐτά, ἀνεψιέ μου; ἠρώτησεν ὁ Λουβὲν δεικνύων τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα ἐργαλεῖα.

— Λέγω ὅτι εἶνε πολλά, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἂν θὰ μᾶς χρησιμεύσουν....

— Ἂν θὰ μᾶς χρησιμεύσουν! ἀνέκραξεν ὁ Λουβὲν σχεδὸν προσβληθεὶς διὰ τὴν τοιαύτην ἀμφιβολίαν... Σοῦ λέγω πῶς θ' ἀνοίξωμε τὸ γραφεῖον καὶ τὴν κάσα τοῦ Σουσὰ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποῦ τ' ἀνοίγει καὶ αὐτός.

— Καλά. Ἀλλ' ἡ ἐπικίνδυνος κατάβασις εἰς τὸν ἐξώστην;

— Ἂς εἶνε· ἐκινδύνευσα, διότι δὲν ἤμουν συνειθισμένος· διὰ σὲ αὐτὸ εἶνε παιδιάστικο παιγνίδι. Δύο φορὰς ἐκατέβηκα ἀπὸ τότε, χωρὶς νὰ πάθω τίποτε. Εἶνε ἀλήθεια πῶς μὲ ἐβοήθησεν ἡ Μαριέττα.

— Θὰ μᾶς βοηθήσῃ πάλιν.

— Καθόλου!... Τὴν Μαριέττα τὴν ἀπομακρύνω.

— Πῶς! τὴν ἀπομακρύνεις;

— Ναί· τὸ ἔκαμα μάλιστα.

— Ἀλλά, δυστυχῆ!...

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Λουβὲν γελῶν, δὲν ἔκαμα ἐκεῖνο ποῦ φαντάζεσαι. Ἐγὼ δὲν πίνω αἷμα, σὰν τὸν Δακολάρ... ὄχι! Φαντάσου ὅμως νὰ εἶνε ἡ Μαριέττα εἰς τὸ μέγαρον τὴν νύκτα τῆς τριάντα Ἰουνίου· θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ πολύ· τί θὰ ἐκάμναμε λοιπόν; Τὴν κακομοίρα, θὰ τὴν ἐσκοτώναμε. Δὲν εἶνε λοιπὸν καλλίτερον νὰ τὴν ἀπομακρύνουμε; Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμα.

— Πῶς;

[Ἕπεται συνέχεια] *

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Ἠτύχησα, δεσποινίς, νὰ ἐπιτύχω παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρὲ τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ φαίνεται ὅτι διαθέτει εὐκόλως τὰ κατ' ἐμέ. Ἐλπίζω ὅμως, κύριε, ὅτι δὲν ἐθεωρήσατε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πάππου μου ὡς ὁριστικῶς κεκτημένην.

— Ἐν τούτοις, δεσποινίς, ἠξιώσατε νὰ μὲ δεχθῆτε σήμερον. Ἀποδίδω πολλὴν σπουδαιότητα εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου, διότι κατὰ πρῶτον ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην.

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε.

— Ἔχω νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ἀφροσύνην μου τῆς τελευταίας ὑμῶν ἐσπερίδος. Σᾶς ἀνήγγειλα ἀποτόμως τὴν σύλληψιν τοῦ φίλου μου Μαξίμου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἡ εἴδησις αὕτη ἠδύνατο νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ αἰφνιδίως.

— Μεγαλοποιεῖται, κύριε, τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καλεῖτε ἀφροσύνην σας· σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω νὰ σᾶς συγχωρήσω διὰ τίποτε.

— Τοὐναντίον, δεσποινίς, καὶ σᾶς ἱκετεύω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ μοὶ παραχωρήσετε τὴν μεγάλην ταύτην χάριν.

— Ἔστω, κύριε, εἶνε ἐλαχίστης σημασίας καὶ ἀφοῦ ἀποδίδετε εἰς αὐτὴν τόσον μεγάλην ἀξίαν, δὲν θέλω νὰ μείνω ἄκαμπτος.

— Ἀ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίκης καὶ θέλων νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ χείλη.

Ἡ νεᾶνις ἐνόμισεν ὅτι ἐκεντήθη ὑπὸ ἰοβόλου ἑρπετοῦ· ἀλλά, μετριάσασα τὴν τρόπον τινὰ ἀγανάκτησίν της, ἀπέσυρεν οὐχὶ βιαίως τὴν χεῖρά της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ, ὅτι δὲν ἦτο τόσον οἰκεῖος, ὅπως λάβῃ τὸ θάρρος νὰ προβῇ εἰς πρᾶξιν τοσοῦτον οἰκείαν.

Ὁ Κάρολος παρετήρησεν ὅτι εἶχε πράξει ἀνάρμοστόν τι καὶ ἐπανέλαβε τὸ ταπεινὸν καὶ ὑποτεταγμένον ὕφος του, διότι δὲν ἦλθε μόνον ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς πλουσίας κληρονόμου καὶ συνάψῃ μετ' αὐτῆς τυπικὴν συνδιάλεξιν. Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ εἶχε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ ἕνεκα τούτου ἦτο ἀναγκαῖον νὰ σύρῃ τὴν νεάνιδα ἐπὶ ἐδάφους προπαρεσκευασμένου.

Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ Ἀλίκη εἶχεν ὡσαύτως νὰ συνομιλήσῃ περὶ ἰδιαιτέρων πραγμάτων μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Μαξίμου. Ἀλλ' ἕνεκα λόγων καθαρᾶς ἀβρότητος δὲν ἠδύνατο αὕτη ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὸν μαρκήσιον νὰ κάμῃ ἔναρξιν.

Καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐσιώπα, ἡ νεᾶνις τὸν ἠρώτησεν:

— Δὲν ἔχετε εἰδήσεις περὶ τοῦ φίλου σας Μαξίμου;

— Φεῦ! ὄχι.

— Γνωρίζετε ἀκριβῶς τοὺς λόγους τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας;

— Τί ἐννοεῖτε, δεσποινίς;

— Δηλαδή... τί νὰ εἴπω... τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν συνελήφθη. Ἐκπλήττεσθε ἴσως, κύριε, διότι ὁμιλῶ περὶ τοιούτου ἀντικειμένου· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἐπανειλημμένως ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ πάππου μου. Σεῖς δὲν τὸν παρουσιάσατε;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Ὅθεν εἶνε... φυσικώτατον ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ κατέστειλε κίνημα.

— Συγχωρήσατέ με, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, διὰ τὴν... ἀδιακρισίαν μου, ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ταύτην μὲ κυριεύει εἰς μέγαν βαθμόν.

— Ὦ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς

τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον ὑμῶν θεράποντα· μ' ἐρωτᾶτε τὴν αἰτίαν τῆς συλλήψεως τοῦ Μαξίμου· λοιπὸν μάθετε ὅτι οὗτος κατηγορεῖται ὅτι ἐδολοφόνησε ἓν μέλος τῆς Λέσχης καὶ τοῦ ἔκλεψε χρηματικὸν ποσὸν σημαντικώτατον.

Παρ' ὀλίγον νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειλέων τῆς Ἀλίκης μακρὸν ἐπιφώνημα. Ἐν τούτοις διὰ γαληνίου ὕφους ἠρώτησε τὸν μεθ' οὗ συνωμίλει :

— Καὶ ὑπὸ τίνας περιστάσεις, κύριε... ὁ Μαξιμος ἤθελε διαπράξει τὸ ἔγκλημα τοῦτο ;

Ὁ μαρκήσιος ἀπέκρυψεν ἐλαφρὸν μορφασμόν· εἶχε παρατηρήσει τὸν διφορούμενον τρόπον τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

— Πολὺ ὀλίγα πράγματα γνωρίζω, δεσποινίς, ἀπεκρίθη οὗτος· ἑσπέραν τινά, λέγουσιν, ὁ φίλος μου κατὰ τύχην παρευρέθη εἰς χαρτοπαίγνιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπαιζον ποσότητας σημαντικὰς δύο θαμῶνες τῆς Λέσχης. Ὁ εἷς τούτων ἐκέρδιζε μέγα ποσὸν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ προσθέτουσιν ἔτι ὅτι ὁ Μάξιμος ἀνεχώρησε στιγμάς τινας πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς παίκτου.

— Ἀ ! εἶπε πυρετωδῶς ἡ Ἀλίκη, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγετε, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ;

— Φαίνεται, διότι ἡ ἀνάκρισις, εἰς τὴν διαγωγὴν αὐτὴν τοῦ Μαξίμου, εὗρε βάσιν ἐνεργείας. Ὀφείλω ἐπίσης νὰ προσθέσω καὶ τὴν ἑξῆς λεπτομέρειαν : ὁ Μάξιμος εἶνε ὁ μόνος, ὅστις ἐξῆλθε συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ θύματος, ἐνῷ πάντα τὰ λοιπὰ μέλη ἐγκατέλειψαν τὴν Λέσχην μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των.

— Βλέπω, κύριε μαρκήσιε, ὅτι εἶσθε κάλλιστα πληροφορημένος· εἶχον λοιπὸν δίκαιον ν' ἀποτανθῶ πρὸς ὑμᾶς ὅπως ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου.

Ὁ Κέρολος ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

Ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν :

— Καὶ αὐτὰ εἶνε ὅλα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψεν ἐναντίον τοῦ φίλου σας ;

— Ὦ ! Θεέ μου, ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀγνοῶ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνόητον νὰ κατηγορεῖται διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν ὁ... νέος αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγον νὰ προβῇ εἰς αὐτήν ;

— Πιστεύω, δεσποινίς, ὅτι ἐνήργησαν ἴσως ταχέως, καίτοι τὰ φαινόμενα εἶνε κατὰ τοῦ Μαξίμου.

— Ὥστε νομίζετε ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἠπατήθη ὑπὸ τῶν φαινομένων ;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὀλίγον ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος· κακῶς ἴσως ἐξεφράσθην, ἤθελα νὰ εἴπω ὅτι ἡ ἀστυνομία πιθανῶς ἔσπευσε νὰ συλλάβῃ τὸν Μάξιμον καὶ ἐν τούτοις... ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ...

— Τί σημαίνουσιν οἱ λόγοι οὗτοι; Καταλαμβάνετε καλῶς τὴν πραγματικήν των ἔννοιαν, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸ συλληφθὲν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶνε, ὡς λέγουσι, πολὺ στενὸς φίλος σας.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, δὲν εἶνε φίλος μου, ἀλλ' ἁπλῶς γνωστός μου καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἔχω καθῆκον νὰ ἐκφράσω εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου καὶ τοὺς φόβους μου περὶ τῆς συλλήψεώς του. Ὄχι διότι πιστεύω εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ εἴπω πᾶν ὅ,τι γνωρίζω ἢ μᾶλλον πᾶν ὅ,τι σκέπτομαι περὶ τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένη, καίτοι πολὺ ἐπεθύμει νὰ καταστῇ κυρία ἑαυτῆς· ἐδέησε δὲ νὰ μεταχειρισθῇ ἅπασαν τὴν ἰσχύν της ὅπως μὴ ἀνακράξῃ :

— Ἀλλά, ὁμιλήσατε λοιπόν !

Ἐν τούτοις ἐκρατήθη, ἀφήσασα εἰς τὸν μαρκήσιον νὰ περατώσῃ τὰς ἐξηγήσεις του.

Οὗτος ἐπανέλαβεν:

— Καὶ κατὰ πρῶτον, ὁ Μάξιμος δὲν ἔχει καμμίαν περιουσίαν, καμμίαν θέσιν.

— Εἶνε ὅμως φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

— Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἀκολουθεῖ τὰς σπουδάς του. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ζῇ τις καλῶς καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ὅλων τῶν ἀπολαύσεων φιληδόνου βίου, πολυδαπάνου μάλιστα, ὅταν ἔχῃ σχέσεις μὲ ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Ὁ φίλος μου, καίτοι δὲν ἔχει περιουσίαν, διῆγεν ὅμως κάλλιστον καὶ ἀξιοπρεπῆ βίον.

— Καὶ σήμερον μόλις, κύριε, παρετηρήσατε τὴν κατάστασιν αὐτήν !

— Ἴσως, δεσποινίς, διότι οὐδεμίαν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ κυρίου Μαξίμου. Τὸν συνήντησα μίαν ἑσπέραν ἐν τῷ μέσῳ... διασκεδάσεως ἐρωτικῆς...

— Κύριε ! εἶπεν ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς πνιγομένης.

Ὁ μαρκήσιος ἠπατήθη εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιφωνήσεως.

— Σᾶς ζητῶ μυρίας συγγνώμας, δεσποινίς, ἐπειδὴ μεταχειρίζομαι ἐνώπιον ὑμῶν τοιαύτας ἐκφράσεις. Ὅλως τυχαίως συνεδέθην κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς νέας ταύτης γνωριμίας, ἀκολούθως ἠσθάνθην ἀγάπην τρόπον τινὰ πρὸς τὸν νεανίαν, εὐθυμότατον ἄλλως τε. Τῇ αἰτήσει του, τὸν παρουσίασα εἰς τὴν Λέσχην μας, νομίζω δὲ ὅτι ὁ φίλος ἔζῃ ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν πόρων τοῦ παιγνιδίου.

— Ἀλλ' ὅλα αὐτά, κύριε, διέκοψεν ἡ ἐγγόνη τοῦ κόμητος δὲ Λομπρέ, δὲν ἀποτελοῦσι φανερὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου Μαξίμου. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε πρᾶγμα πολὺ σοβαρὸν νὰ ἀποδιδῇ τις κατηγορίαν κατά τινος, τὸν ὁποῖον ἀκολούθως καὶ νὰ φυλακίσῃ.

— Συμμερίζομαι πληρέστατα τὴν γνώμην σας, δεσποινίς. Ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ μόνον ἐκ πιθανοτήτων ὁρμωμένη.

— Καὶ σεῖς, κύριε, πιστεύετε εἰς τὰς πιθανότητας τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ;

— Ναί· ὑμεῖς, δεσποινίς, ὑποθέτετε ὅτι συνέλαβον τὸν Μάξιμον, χωρὶς πρότερον νὰ βεβαιωθῶσιν ἂν ἠπατῶντο ἢ ὄχι. Ἡ ἀστυνομία προέβη εἰς ἐρεύνας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Μάξιμος ἔζῃ ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Τὸ θῦμα ὀνομάζεται κόμης δὲ Φερουζόλ· κατὰ τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδολοφονήθη, ἐκέρδιζεν ὄχι ὀλιγωτέρας τῶν διακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων. Δὲν ἐφάνη δὲ ἀπίθανον εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅτι ὁ Μάξιμος, ἄνευ πόρων, ἠδύνατο νὰ σκανδαλισθῇ ἀπὸ τὴν περιουσίαν ἐκείνην.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε εἰμὴ τεκμήρια· μέχρι τοῦδε δὲν εἴπατε καμμίαν ὑλικὴν ἀπόδειξιν.

— Συχνάκις, δεσποινίς, αἱ ἠθικαὶ ἀποδείξεις ἀρκοῦσι πρὸς ἐνέργειαν ἐρευνῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μαξίμου αὗται ἐφάνησαν λίαν ἐπαρκεῖς. Σεῖς πιστεύετε ὅτι ὁ φίλος μου εἶνε ἀθῷος ;

— Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶνε ἔνοχος, καί...

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ ἔδακνε τὰ χείλη μέχρις ἀφαιμάξεως. Ἀνέμενε στιγμάς τινας, καὶ βλέπων ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν ἀπετελείωνε τὴν φράσιν της, ἐπανέλαβεν :

— Ὀλίγον γνωρίζετε, δεσποινίς, τὰ τοῦ κόσμου, καὶ σκέπτεσθε διὰ μόνης τῆς καρδίας, ἥτις σᾶς λέγει ὅτι ὁ φίλος μου δὲν εἶνε ἔνοχος, καὶ τὸ πιστεύετε. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τῆς δικαιοσύνης, δὲν σκέπτονται οὕτω πως. Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ πράξω ὡς ὑμεῖς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι.

— Ὁ ἄθλιος, διελογίσθη ἡ νεᾶνις, δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ ἐπ' αὐτοῦ.

Εἶτα δὲ εἶπε μεγαλοφώνως :

— Τότε φαίνεται, κύριε, πολὺ ὀλίγον πείθεσθε περὶ τῆς ἀθῳότητος τοῦ κυρίου Μαξίμου.

— Μάλιστα, δεσποινίς, διότι κρίνω ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων.

— Καὶ ὅμως μέχρι τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἡμέρας ἡ διαγωγὴ τοῦ φίλου σας δὲν ἐπαρουσίασε τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ παρέχῃ ἀφορμὴν εἰς τοιαύτας κακοβούλους ὑποθέσεις.

— Ὦ! ὄχι, ὄχι, ἂν καὶ ὁ ἰδιωτικός του βίος δὲν εἶνε ὅλως διόλου . . . ἀνεπίληπτος.

— Ἀ !

— Εἶνε νέος ἀγαπῶν πολὺ τὰς διασκεδάσεις καὶ καυχώμενος διὰ τὰς πολλάς του κατακτήσεις ...

— Ἀρκεῖ, κύριε. Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη, λυπούμενος λίαν διὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἀλλὰ προσποιούμενος ἐντελεστάτην ἀταραξίαν.

— Λυποῦμαι, δεσποινίς, εἶπεν ὑποκλινόμενος ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης, ὅτι σᾶς ὡμίλησα τόσην ὥραν περὶ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς ὑποθέσεως. Τῇ ἀληθείᾳ, συγκινοῦμαι διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύεται πρὸς τὸν φίλον μου, καὶ ἂν μοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν βοηθήσω κατά τι, ἤθελον τὸ πράξει μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Ἀστραπὴ διέλαμψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεαρᾶς κόρης· ἀλλὰ τοῦτο μόνον. Ἡ νεᾶνις κινήσασα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν, ἀπεκρίθη :

— Θὰ πράξετε τὸ καθῆκόν σας, κύριε· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως τὰ διαβήματά σας δὲν ἀπολήξωσιν εἰς σπουδαῖον ἀποτέλεσμα.

— Θὰ τολμήσω νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, δεσποινίς, ὅτι ὁ κύρος κόμης δὲ Λομπρὲ μοὶ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχωμαι ἐνίοτε πρὸς ἐπίσκεψίν σας· θὰ μὲ καταστήσετε τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐπικυρώσετε τὴν ἄδειαν ταύτην τοῦ εὐγενεστάτου πάππου σας.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως· ἡ δυσαρέσκεια, ἣν ἠσθάνθη, ὑποδεχθεῖσα νῦν τὸ πρῶτον τὸν νέον τοῦτον, ηὔξησεν ἔτι μᾶλλον, συνεπείᾳ τῆς συνδιαλέξεώς των. Ἀλλ' δύνατο νὰ μὴ ὑποδέχεται ἐκεῖνον, ὅστις ἴσως θὰ τὴν ἐβοήθει εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον αὕτη ἀνέλαβεν; Κατανικῶσα λοιπὸν τὸ συνταράσσον αὐτὴν δυσάρεστον αἴσθημα, ἀπήντησε μὲ φωνὴν ὀλίγον τρέμουσαν:

— Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ πάππου μου εἶνε καὶ ἰδικαί μου.

Ὁ Κάρολος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθε μειδιῶν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Ἀλίκης· ἐξερχόμενος δ' ἐκ τοῦ μεγάρου ἐψιθύρισεν:

— Εἶνε πολὺ νόστιμη, μὰ τὴν πίστιν μου, καὶ θαρρῶ πῶς θὰ τὴν ἀγαπήσω τὴν μικροῦλα, ἴσα μὲ τὴν προῖκά της.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου, ἡ Ἀλίκη κατέπεσεν ἐπὶ ἕδρας καὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ λυγμῶν ἤρχισε νὰ συλλογίζηται τὸν φοβερὸν καὶ μέγαν ἀγῶνα, ὃν ἔμελλε ν' ἀναλάβῃ. Ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαπητοῦ μνηστῆρός της, καθειργμένου, ἐνεψύχωσε τὸ θάρρος της.

— Ὅ,τι μία μήτηρ δύναται νὰ κάμῃ διὰ τὸν υἱόν της, δύναται νὰ τὸ κάμῃ καὶ ἡ μνηστή του· ἔπειτα, ἔχομεν βοηθὸν καὶ τὸν κύριον Δουσατέλ, ἐσκέφθη.

Ἡ Ἀλίκη, κρούσασα τὸν κώδωνα, ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της.

Ἡ Μαρία ἔδραμεν, ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς κυρίας της, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας ἐπορεύθη κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐγγονῆς του.

— Μήπως εἶνε ἀσθενής; ἠρώτησεν ἀνησύχως ὁ γέρων.

— Ὄχι, κύριε.

Ὁ κόμης πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸ μέγαρον· χωρὶς δὲ νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἐπανωφόριόν του, ἠκολούθησε τὴν θαλαμηπόλον τῆς ἐγγονῆς του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξέφευγον τοῦ στόματός του ὑπόκωφοι ἐπιφωνήσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἤκουέ τις συχνάκις ἐπαναλαμβανομένην τὴν λέξιν:

— Παράδοξον!

— Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐγγόνης του ὁ γέρων, ἀφοῦ τὴν ἠσπάσθη, κατέπεσεν ἐπὶ ἕδρας, ἀφίνων στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

— Ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς κἄτι τι, μικροῦλά μου· βεβαίως σπουδαῖα πράγματα, ἀφοῦ ἔστειλες νὰ μὲ φωνάξῃς.

— Σπουδαῖα βεβαίως, παππού· ἤξευρα ὅτι εἶσθε ἔξω, καὶ ἔστειλα μᾶλλον διὰ νὰ μάθω πῶς ἔχετε· δὲν ἦλθα δὲ ἡ ἰδία, διότι πάσχω ἀκόμη. Σήμερον τὸ πρωὶ ἐξήλθετε;

— Ναί· εἶχα νὰ κάμω μερικὰς ἐπισκέψεις.

Ἡ Ἀλίκη περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ, ἀσχολουμένη δῆθεν εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ καὶ τακτοποιῇ τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ της, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔβλεπεν ὅλως μηχανικῶς.

Ἡ διάνοιά της ἦτο ἀλλαχοῦ, ἐκτὸς τοῦ μεγάρου, ἐν τῷ ζοφερῷ ἐκείνῳ κτιρίῳ, τῷ καλουμένῳ δικαστηρίῳ, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἠγνόει ὅτι ὁ μνηστήρ της ἦτο ἐκεῖ καθειργμένος· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀνατριχιάσεις ἐκλόνιζον ὅλον της τὸ σῶμα. Ἡ Ἀλίκη τότε ἔρριπτε κρύφα βλέμμα ἐπὶ τοῦ πάππου της καὶ ἐφαίνετο παλαίουσα πρὸς τὴν κατέχουσαν αὐτὴν σκέψιν.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ καὶ ἡ ἐγγονή του συνωμίλουν ἐπί τινα χρόνον· ἄχρι τοῦδε ὁ κόμης δὲν ἐνόησε τὸν λόγον, τὸν δικαιοῦντα τὴν κατεσπευσμένην πρόσκλησιν τῆς Ἀλίκης, ἥτις ἔτι δὲν τῷ ἐξήγησε τὸν λόγον τῆς ἐπιθυμίας της ταύτης. Διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, ἆρά γε, τὸν προσεκάλεσεν;

— Πολὺ πιθανόν.

Ἐσκέπτετο ὁ γηραιὸς κόμης, καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε ἡ Ἀλίκη τὸν ἐπλησίασε, περιέβαλε τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν χειρῶν της καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Γνωρίζεις καλὰ τὸν κόσμον; τὸν ἠρώτησεν αἴφνης.

Ὁ γέρων παρετήρησε τὴν ἐγγονήν του, καὶ ἀπήντησεν:

— Ναί, ἀλλὰ διατί μοῦ κάμνεις τὴν παράδοξον αὐτὴν ἐρώτησιν;

— Καὶ τὸν ἰατρὸν Δουσατέλ;

— Ναί, βέβαια.

— Εἰπέ μου, παππού, ὁ φίλος μας ἔχει διόλου ἐπιρροήν;

— Ἀλλὰ διατί μοῦ κάμνεις αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις; ἀπήντησε καὶ πάλιν ὁ γέρων ἐπὶ μᾶλλον ἔκπληκτος ἐκ τῆς νέας ταύτης συνδιαλέξεως.

— Ἀποκριθῆτέ μοι πρῶτον καὶ ἀκολούθως θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ.

— Ἄς εἶνε! ἀφοῦ τὸ θέλῃς. Πάντοτε ὅλαι σεῖς αἱ μικροῦλαι εἶσθε μυστηριώδεις! Τί μὲ ἠρώτας; ἐὰν ὁ ἰατρὸς Δουσατὲλ ἔχει ἐπιρροήν.

— Ναί, παππού.

— Πιστεύω. Κατέχει ἀξιόλογον θέσιν ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἡ σύστασίς του ἔχει ἀξίαν· περὶ πλέον εἶνε καὶ ἰατροδικαστὴς παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Σηκουάνα.

— Ἀ! καὶ σύ, παππού, δὲν ἔχεις ὁμοίαν ἐπιρροὴν ὡς ὁ κύριος Δουσατέλ;

— Ἀ! πονηρά! εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ μειδιῶν, τώρα ἐννοῶ καλῶς. Ἐνδιαφέρεσαι ὑπὲρ ἑνός, χάριν τοῦ ὁποίου ζητεῖς τὴν ὑποστήριξιν ἐμοῦ καὶ τοῦ Δουσατέλ· δι' αὐτὸ ἔστειλες καὶ μ' ἐφώναξες τόσον βιαστικά.

— Μάλιστα.

— Ναί, ἀλλὰ μ' ἐκούρασες, διότι δὲν μοῦ εἶπες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶγμα. Ὑπὲρ τίνος λοιπὸν φροντίζεις μὲ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρον;

— Λοιπόν, παππού, θὰ ἦμαι εἰλικρινεστάτη πρὸς σᾶς. Θέλω νὰ σώσω ἕνα ἀθῷον.

Ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας καὶ παρετήρει τὸν πάππον της. Καὶ αὐτὸς δ' ἐπίσης ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐξήταζε τὴν ἐγγονήν του.

— Λέγε, τί θέλεις, εἶπε, περὶ ποίου ἀθῴου μοῦ ὁμιλεῖς;

— Περὶ ἑνὸς νέου, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, καὶ ὁποῖος συνελήφθη ἀδίκως, κατηγορούμενος διὰ τρομερὸν ἔγκλημα.

— Καὶ τὸν νέον αὐτόν... τὸν γνωρίζεις σύ... ἴσως κάλλιον ἐμοῦ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀσθενῶς ἡ Ἀλίκη.

— Δὲν ὀνομάζεται Μάξιμος;

Ἡ Ἀλίκη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πάππου της, ἐστήριξε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ ἦτο σοβαρὸς καὶ βαθέως ἐσκέπτετο περὶ ὅσων ἤκουσεν.

Ἡ κατὰ τὸν χορὸν λιποθυμία τῆς ἐγγονῆς του, ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς συλλήψεως ἐπισκέπτου ἁπλοῦ τῆς οἰκίας, ἡ ἐπακολουθήσασα τὴν λιποθυμίαν ταύτην κρίσις, λόγοι τινές, διαφυγόντες τοῦ στόματος τῆς ἀσθενοῦς ἐν καιρῷ τῆς ἀσθενείας της, ἡ νέα διαγωγὴ τῆς Ἀλίκης, πάντα ταῦτα ἐξήγειραν τὴν προσοχήν του.

Ὁ γέρων ἐσκέφθη σπουδαίως καὶ κατεπείσθη περὶ τῆς ὑπάρξεως αἰσθήματος πλέον ἢ οἰκείου, ἐνοῦντος ἀμοιβαίως τοὺς δύο νέους.

Καὶ ἡ συνδιάλεξις, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν, ἀπεδείκνυεν ἐναργῶς τὸ βάσιμον τῶν σκέψεών του.

Ἡ Ἀλίκη, ἡ ἐγγονή του, ἠγάπα τὸν Μάξιμον· ἡ περίστασις ἦτο ἐκ τῶν σοβαροτέρων, ὄχι διότι ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ δὲν διέκειτο συμπαθῶς πρὸς τὸν νεανίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην κατάστασιν τοῦ τέκνου του, ἀγαπῶντος ἐγκληματίαν, ἢ τοὐλάχιστον οὕτω νομιζόμενον.

Τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ;

Ν' ἀποπειραθῇ ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἔρωτος τούτου, νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς καρδίας τῆς Ἀλίκης, νὰ ὁμιλήσῃ λογικῶς πρὸς τὴν ἐγγονήν του καὶ νὰ τὴν καταπείσῃ περὶ τῆς πλάνης της;

Ὁ γέρων ἐγίνωσκε κάλλιστα τὸν δραστήριον χαρακτῆρα τῆς ἐγγονῆς του, ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι ἀγὼν ἦτο ἀδύνατος μεταξύ των.

Ἐν τούτοις, ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὸν βαθμὸν τοῦ ἔρωτος τούτου πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου. Ἔδει νὰ βολιδοσκοπήσῃ μετὰ λεπτότητος τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἴσως θὰ ἠπατᾶτο καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀγάπης της.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Ἀλλ' ἐὰν αἱ εἰκασίαι τοῦ γέροντος ἦσαν ὀρθαί, ἐὰν ἡ Ἀλίκη ἠγάπα κατὰ βάθος τὸν νέον αὐτόν, ἔπρεπε ν' ἀπόσχῃ παντὸς ἀγῶνος, καὶ τότε ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις θὰ ἦτο νὰ βοηθήσῃ τὴν νεάνιδα εἰς τὰ σχέδιά της.

Ὁ γέρων δὲν ἦτο ἔμπειρος διπλωμάτης, τὸ ἐγίνωσκε καὶ ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ θὰ

ἠδύνατο νὰ λάβῃ περὶ τῆς ἐγγονῆς του πληροφορίας, ἐὰν αὕτη ἠρνεῖτο νὰ τῷ δώσῃ τοιαύτας.

Οἱ φόβοι του δὲν ἦσαν βάσιμοι· ἡ Ἀλίκη πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε καταστήσει γνωστὴν ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἔρωτός της;

Ἡ νεᾶνις οὐδέποτε θὰ εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ μακρὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἀγάπης της.

Οἱ δύο νέοι εἶχον ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῶσι τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Μάξιμος ἤθελεν ἀπαιτήσει θέσιν τινά, καὶ ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης θ' ἀπέκρυπτον τὸν ἔρωτά των.

Ἡ Ἀλίκη *χαϊδευμένο παιδὶ* τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, δὲν ἐφοβεῖτο νῦν πλέον νὰ κατατάστήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν πάππον της τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ᾐσθάνετο διὰ τὸν νεαρὸν φοιτητήν, καὶ ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ τῷ ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα.

— Μέχρι σήμερον, εἶπε, δὲν σᾶς εἶπα τίποτε, παπποῦ, διότι ἡ ἀξιοπρέπειά μου μοὶ ὑπηγόρευσε νὰ σιωπῶ. Πρὸ μικροῦ ἐννοήσατε!

— Ἀγαπᾷς τὸν νέον αὐτόν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Καὶ σὲ ἀγαπᾷ!

— Ναί, ναί, ἀνέκραζεν ἡ νεᾶνις ὑψώσασα τὴν κεφαλήν.

Ὁ ἀγαθὸς γέρων, ἐναγκαλισθεὶς τὴν Ἀλίκην, ἐξηκολούθησε δι' ὕφους ταπεινοτέρου καὶ βραδέως:

— Ἐξήτασες καλὰ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου, δὲν ἀπατᾶσαι, νομίζουσα ὅτι ἀγαπᾷς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἴσως θὰ σοὶ καθίστατο ἀδιάφορος μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν!

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Ἀλίκη παρήτησε τοὺς βραχίονας τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, καὶ παρατηρήσασα ἀτενῶς τὸν πάππον της, εἶπε διὰ φωνῆς καθαρωτάτης:

— Ὄχι, παπποῦ, δὲν ἀπατῶμαι ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀγάπης αὐτῆς καὶ θὰ σᾶς εἴπω τὸ πᾶν, μάθετε ὅτι τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν ἡ ἐγγονή σας, τὸν ἐξέλεξε καὶ ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς της. Ὡς σύζυγόν μου ἐκλέγω τὸν κύριον Μάξιμον Μαριών, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶνε μνηστήρ μου!

— Μνηστήρ σου!

— Ναί, ἐξωμολογήθημεν τὸν ἔρωτά μας. Ὡρκίσθημεν νὰ ζῶμεν πάντοτε ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ παρετήρει τὴν ἐγγονήν του διὰ βλέμματος ἀνησύχου· σχεδὸν δὲ τραυλίζων ἠρώτησεν:

— Καὶ τὰς εὐχὰς ταύτας πῶς διετυπώσατε ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου;

Ἡ Ἀλίκη ἐρυθριῶσα καὶ τεταραγμένη ἀπήντησε:

— Παπποῦ, αἰσθάνομαι σήμερον ὅτι εἶμαι ἔνοχος, διότι ἐβράδυνα νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὴν τὴν διαγωγήν μου.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ὠχριῶν, σχεδὸν κλονούμενος, ἀνέκραζεν:

— Ἔνοχος!; τί θέλεις νὰ εἴπῃς μ' αὐτό;

— Ἀντήλλαξα ἀρραβῶνα μὲ τὸν Μάξιμον, ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον· ἤμεθα μόνοι.

— Θεέ μου!

— Αἴ, τί; μάλιστα· καὶ πρέπει νὰ σᾶς τὸ εἴπω, διὰ νὰ μάθετε ὅτι ἡ ἐγγονή σας Ἀλίκη δὲ Λομπρέ, ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὸν κύριον Μάξιμον Μαριών, διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς αὐτὸν τὴν τιμήν της....

— Ταλαίπωρη! Ὁ πατήρ σου σ' ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμὲ καί...

— Καλὲ παπποῦ, παρεξηγεῖτε τοὺς λόγους μου. Παρατηρήσατε καλῶς τὴν ἐγγονήν σας κατὰ πρόσωπον· εἶνε ἡ μνηστὴ τοῦ Μαξίμου. Ἐθυσίασα, χωρὶς κανένα φόβον, τὴν ὑπόληψιν ἢ μᾶλλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνήθως λέγουσι, τὴν τιμὴν μιᾶς κόρης, διδοῦσα συνεντεύξεις εἰς αὐτὸν τὸν νέον, ἀλλ' ἐγνώριζα ὅτι ἦτο τίμιος καὶ ἤμην βεβαία, ὅτι οὐδέποτε ἤθελα ὑποπέσει εἰς σφάλμα. Ναί, τὴν νύκτα, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἀντηλλαξαμεν τοὺς ὅρκους τοῦ ἔρωτός μας, ἠρραβωνίσθημεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ αἱ καρδίαι μας ἡνώθησαν· ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ὡρκίσθημεν μέχρι τῆς ὁριστικῆς συζεύξεώς μας, νὰ σεβασθῶμεν τὴν τελετὴν ταύτην τῶν ἀρραβώνων μας. Καὶ δὲν εἶχον τὸ καθῆκον νὰ συλλογίζωμαι τὴν ἀποθανοῦσαν μητέρα μου, ἥτις βεβαίως μᾶς ἐπετήρει ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοὺς δύο; Βλέπεις λοιπόν, καλέ μου πάππε, ὅτι εἶμαι πάντοτε ἀξία νὰ φέρω τὸ ὄνομα τῶν δὲ Λομπρέ, διότι καὶ σᾶς ἀγαπῶ πολύ, πάρα πολύ.

Ὁ γέρων ἤκουσε σιωπῶν τοὺς λόγους τῆς Ἀλίκης, ἥτις ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ σήμερον ὀλίγον μὲ μέλλει.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὁ μνηστήρ μου, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, εἶνε εἰς τὴν φυλακήν· ὄχι μόνον δὲ ἡ τιμή του δύναται νὰ κηλιδωθῇ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ζωή του ἀναμφιβόλως ἀπειλεῖται. Ἀγνοῶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδουν εἰς τὸν Μάξιμον· ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ βεβαιώσω, εἶνε, ὅτι ὁμνηστήρ μου ἔγινε θῦμα φρικτῆς ἀπάτης, καὶ ὅτι ὀφείλω νὰ τὸν σώσω. Σᾶς ζητῶ βοήθειαν καὶ προστασίαν, καλέ μου παπποῦ, σᾶς τὰ ζητῶ γονυκλινής, πρὸ τῶν ποδῶν σας, προσέθετο ἡ Ἀλίκη πίπτουσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γέροντος.

Ὁ πάππος ἐτήρει πάντοτε σιγήν.

Ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν:

— Καὶ ἂν δὲν μοῦ τὰ χορηγήσετε, θὰ λησμονήσω ὅτι εἶμαι ἀγνή! Θὰ ὑπάγω μόνη, ἀφόβως, νὰ κηρύξω εἰς ὅλους, ὅτι εἶμαι μνηστὴ τοῦ κυρίου Μαξίμου Μαριών, ὅτι παρεβίασα τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα καὶ ὅτι ἔδιδα συνεντεύξεις ἐν τῷ δωματίῳ μου εἰς τόν...

— Ταλαίπωρη!

— Ναί, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ μείζονος ζωηρότητος ἐγειρομένη, ναί, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν δικαστὴν καὶ θὰ τοῦ εἴπω: «Ποίαν ἡμέραν, ποίαν ὥραν, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον συνελάβετε, ἔπραξε τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον τοῦ προσάπτετε;» Καὶ ὁποιανδήποτε ἡμέραν καὶ ὥραν μοῦ εἴπῃ, θ' ἀπαντήσω: «Αὐτὴν τὴν ἡμέραν, αὐτὴν τὴν ὥραν, ὁ Μάξιμος Μαριών, ὁ μνηστήρ μου, ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν μου».

— Ἀλλὰ θὰ ψευσθῇς! αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές!

— Θὰ ψευσθῶ· μάλιστα· ἀλλὰ τί μὲ μέλλει, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε ἄλλως πως;

Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς διστάζων· εἶτα, ἐκτείνων τὰς χεῖρας, ἀνέκραξεν:

— Ἔλα, παιδί μου, ἔχεις δίκαιον· ἀφοῦ ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν νέον καὶ εἶσαι πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθῳότητός του, συμμερίζομαι τὴν πεποίθησίν σου καὶ εἶμαι βέβαιος καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος· ἑπομένως θὰ ἐκπληρώσω διπλοῦν καθῆκον, χορηγῶν εἰς σὲ τὴν ὑποστήριξίν μου· θὰ σώσω ἕνα ἀθῷον καὶ θὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Ἀλίκη μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς ἐνηγκαλίσθη τὸν πάππον της, ψελίζουσα λόγους εὐχαριστίας.

Ὁ γέρων, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός, καὶ ὁδηγήσας εἰς μίαν ἕδραν, τὴν ἐκάθισε πλησίον του καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἔχει καλῶς· θὰ σοῦ χορηγήσω τὴν ὑποστήριξίν μου· ἀλλὰ πρέπει αὕτη ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος. Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ σχέσεις σας, καὶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ Μάξιμος. Ἔλα, διηγήσου μοι ὅ,τι γνωρίζεις.

Ἡ νεᾶνις ἤρχισε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων της καὶ εἶπεν εἰς τὸν κόμητα πᾶν ὅ,τι ἐγίνωσκε, τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαριών, τὰ ἀποφασιστικά της σχέδια, τέλος, πᾶν ὅ,τι ἔπραξεν.

— Καὶ λέγεις ὅτι ἡ κυρία Μαριὼν γνωρίζει ἕνα ἀνακριτὴν ἐστὸ Παρίσι;

— Μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε· νομίζω μάλιστα, ὅτι αὐτὸς ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ παρίδῃ μίαν ἐπιθυμίαν τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου.

— Τί σὲ κάμνει νὰ ὑποθέτῃς...

— Εἰς τὸν βίον τῆς κυρίας Μαριὼν ὑπάρχει ἓν λυπηρὸν μυστικόν· τὸ ἐμάντευσα καὶ νομίζω ὅτι τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ εἶνε ὁ περὶ οὗ λόγος ἀνακριτής.

— Σοῦ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ;

— Ναί, σταθῆτε... ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνθην, πᾶν ὅ,τι ὑπέφερα, μὲ ἔκαμαν νὰ χάσω τὴν μνήμην· δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Πρέπει ὅμως νὰ τὸ γνωρίζωμεν. Πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν Δουσατὲλ καὶ ἀμφότεροι θὰ ἐνεργήσωμεν. Ἀφοῦ μετέβης ἅπαξ εἰς τῆς κυρίας Μαριών, πρέπει νὰ ὑπάγῃς καὶ πάλιν. Εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ μάθωμεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπέναντι τῆς ἀνακρίσεως, τὰς κατ' αὐτοῦ μαρτυρίας, τὴν ἀξίαν των, τὰ αἴτια τῆς συλλήψεώς του. Πρέπει νὰ ἠξεύρῃς, μικρά μου, ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν προβαίνει ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου χωρὶς

νὰ συλλέξῃ πρῶτον ἀποχρώσας κατ' αὐτοῦ ἀποδείξεις. Μὲ ποῖον τρόπον ἐνήργησαν κατὰ τοῦ Μαξίμου; Ἰδού τί πρέπει νὰ μαθωμεν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Π. Σ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑΪΦΦΕΛ

Διήγημα.

—

Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ μὲ ἠνάγκασε νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους, ὅπου ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ συνδιαλεχθῶ πλέον ἢ ἅπαξ μετὰ τοῦ κυρίου Ἄϊφφελ, εἰς οὗτινος τὴν ἐπίνοιαν καὶ τὴν ἀκαταδάμαστον ἐπιχειρηματικότητα ὀφείλει ἡ νέα Βαβυλὼν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κολοσσιαίου ἔργου.

Κατά τινα τῶν συνεντεύξεων, ἃς ἔσχον μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ πύργου, ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων, διαρκούσης τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ πύργου.

Ἐκαθήμεθα ἐν τῷ γραφείῳ του, οἱ ὑπάλληλοι ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο ἀδιακόπως. Ἀνὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν διεκοπτόμεθα ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ, κομίζοντος τὰ ἐπισκεπτήρια διαφόρων περιηγητῶν, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ὑφηλίου, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι τὸν ἔξοχον ἄνδρα.

— Συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα διαρκούσης τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ἐξογκώθη πολὺ καὶ τελευταίως...

Ἐνταῦθα ὅμως ἡ συνδιάλεξις διεκόπη παρὰ κυρίου τινός, φέροντος συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἔτυχε μιᾶς στιγμῆς ἀκροάσεως.

— Ἐλέγατε λοιπόν, ὅτι δὲν συνέβησαν τόσα δυστυχήματα, ὅσα ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας.

— Ὅ,τι λέγετε εἶνε ἀληθές. Οἱ ἐχθροί μου προσεπάθησαν νὰ μὲ ζημιώσουν, διαδίδοντες ψεύδη. Ἴσως ἐνθυμεῖσθε τὸ φρικῶδες συμβὰν τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἰδιαίτερόν τι συμβὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ κύριος Ἄϊφφελ ἐθώπευσε τὴν γενειάδα του, προσπαθῶν νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἀναμνήσεις του, καὶ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ἠννόησα ὅτι ἡτοιμάζετο νὰ μοὶ διηγηθῇ ἀσύνηθές τι καὶ ἄξιον ν' ἀκουσθῇ μετὰ προσοχῆς.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν μᾶς διέκοψαν.

Ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἤκουον τὴν διήγησιν. Ὁ κύριος Ἄϊφφελ ἀπεσύρθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἐπί τινα λεπτά, ἅτινα μοὶ ἐφάνησαν ὧραι, ὅτε δ' ἐπέστρεψε, μοὶ εἶπεν:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι αἱ ἀσχολίαι μου μ' ἐμποδίζουν...

— Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἀκούσω τὴν διήγησιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ὑπεσχέθητε, τόσῳ μᾶλλον, καθόσον πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ ὄγδοον τοῦτο θαῦμα τοῦ κόσμου, ἐνέχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, πρὸ πάντων δι' ἕνα δημοσιογράφον, κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχήν.

Ὁ κύριος Ἄϊφφελ εὑρίσκετο ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐθνική του καὶ ἔμφυτος ἀβρότης δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐφαίνετο στενοχωρούμενος ἕνεκεν τῶν πολλῶν του ἀσχολιῶν. Ἀπώλεσα πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἠγέρθην ἵνα ἀναχωρήσω.

Ὁ ἔξοχος μηχανικὸς μὲ παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐν ἀμηχανίᾳ.

Αἴφνης ἐστράφη πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ παρατηρῶν τὸ σημειωματάριόν του μοὶ εἶπεν:

— Θὰ σᾶς ἦτο εὔκολον νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν μου αὔριον, περὶ τὴν ἐννάτην μετὰ μεσημβρίαν;

— Εὐχαρίστως, τῷ ἀπήντησα.

Καὶ τὴν ἐπομένην, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, εἰσήχθην εἰς πολυτελεστάτην αἴθουσαν, ἐν τῷ θαυμασίῳ μεγάρῳ, ὅπερ ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἐκτήσατο μετὰ πολυετεῖς κόπους καὶ ἐργασίαν.

Κρατῶν τὸ σημειωματάριόν μου ἠκροάσθην προσεκτικῶς τῆς διηγήσεως τοῦ κυρίου Ἄϊφφελ, ἣν παραθέτω κατωτέρω.

* * *

Μακράν, ἐν τῇ Μεσογείῳ, κεῖται ἡ Κορσική, ἡ μᾶλλον εὐήλιος, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀκνηροτέρα χώρα. Παρὰ τὴν κυανῆν θάλασσαν, περιβαλλομένην ὑπὸ ὑψηλοὺς λόφους, κεῖται ἡ πρωτεύουσα τὸ Ἀνάκειον.

Τὰ συμβάντα, ἅτινα συνδέονται μετὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ Πύργου Ἄϊφφελ, διεδραματίσθησαν παρὰ τὸ Ἀνάκειον, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1888.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 23 Μαΐου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἡ θυγάτηρ τοῦ διευθυντοῦ μικροῦ τινος πανδοχείου, Μαρία Ρουσσιλιὼν καλουμένη, ἐπορεύετο πρὸς ἔρημον μέρος, ἐπί τινος λόφου, πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της, ὃν οἱ γονεῖς της τῇ εἶχον ἐμποδίσει νὰ βλέπῃ, μὴ ἐπιθυμοῦντες αὐτὸν ὡς γαμβρόν.

Ἀκριβῶς εἰπεῖν, δὲν ἦτο λαθραία συνέντευξις, καθότι ἡ κόρη πρὸ ὀλίγου εἶχε σφοδρῶς φιλονεικήσει μετὰ τοῦ πατρός της καὶ ἐγκατέλιπε τὴν οἰκίαν, προκαλοῦσα τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν ἀποχωρήσωσιν, ἂν ἠδύναντο, τοῦ ἐραστοῦ της.

Ὡς εἴπομεν, οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας δὲν ἔβλεπον μὲ καλὸν ὄμμα τὸν ἔρωτα αὐτῆς καὶ τοῦ Ἰωάννου Φάργ· ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἕτερος ἐραστής, μᾶλλον εὐνοούμενος παρ' αὐτῶν.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὡς μετέχοντα πολὺ τῆς παρὰ τοῦ κυρίου Ἄϊφφελ διηγηθείσης μοι ἱστορίας, κρίνω καλὸν νὰ περιγράψω ἐν ὀλίγοις.

Ἦτο εὐειδής, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ σκυθρωπός, προσεπάθει δὲ διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἐπισύρῃ τὴν στοργὴν τῆς Μαρίας.

Ἦτο ἐξάδελφός της, οἱ πατέρες των ἦσαν ἀδελφοί, ἀλλὰ τοῦτο τόσον μηδαμινὸν πρόσκομμα ἐφαίνετο εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Μαρίας, ὥστε, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποτρέψωσιν, ὑπεβοήθουν καὶ ἐνεψύχονον αὐτὸν εἰς τὰς προσπαθείας του.

Τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν μανιώδης ἡ Μαρία ἔσπευδε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της Ἰωάννου Φάργ, παρηκολουθεῖτο, ἐν ἀγνοίᾳ της, ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της Ροβέρτου Πρετόντ, καὶ ἐπειδὴ ἔσπευδεν, ὁ Πρετὸντ τὴν ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρις ὅτου, φθὰς εἰς ἐλαχίστην ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, τὴν ἐκάλεσεν ὀνομαστί.

Τὰ ἐπακολουθήσαντα, δυσκόλως δύνανται νὰ ἐννοηθῶσι παρὰ τῶν μὴ ἐχόντων ἰδέαν τῶν σφοδρῶν ἐρωτικῶν παραφορῶν τῶν Κορσικανῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἐπέπεσε κατὰ τῆς ἐξαδέλφης του, τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ἀπῄτει παρ' αὐτῆς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἰωάννην.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη, ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ διατελοῦσα, δὲν ἐγνώριζε τί νὰ εἴπῃ.

Ἡ θέσις ἦτο ἔρημος.

Ὁ Ροβέρτος τὴν ἠπείλησεν ἐπανειλημμένως· ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία, νομίσασα ὅτι ἤκουσε βήματα πλησιάζοντα, ἀνέλαβε θάρρος, καὶ τῷ ἐδήλωσε σαφῶς, ὅτι τὸν ἠγάπα μὲν ὡς ἐξάδελφον, οὐδέποτε ὅμως θὰ τὸν ὑπανδρεύετο.

Ὁ Ροβέρτος τὴν ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον, ἡ Μαρία προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' αὐτὸς τῇ ἔφραξε τὴν δίοδον τεθεὶς ἐνώπιον αὐτῆς. Τὴν ἠρώτησε καὶ πάλιν ἂν συγκατατίθετο εἰς τὸν ἔρωτά του καὶ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, τὸ ὀξύτατον ἐγχειρίδιόν του εἶχε διαπεράσει τὴν καρδίαν της καὶ ἡ Μαρία ἔκειτο ἐκτάδην, μόλις ἀναπνέουσα.

Βήματα ἠκούσθησαν προσεγγίζοντα, καὶ ὁ Ροβέρτος ἔσπευσε νὰ κρυβῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης Φὰργ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ διεδραματίσθη ἡ αἱματηρὰ ἐκείνη σκηνή, ὅτε δ' ἐπλησίασε, συνήντησε βλάκα γέροντα, ἐκ τῶν περιέργων ἐκείνων χαρακτήρων, οἵτινες ἀπαντῶνται συχνάκις εἰς τὰ ὀρεινὰ διαμερίσματα. Τὰ ὄντα ἐκεῖνα κάθηνται ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν πρὸ τῆς θύρας τῆς καλύβης των, ἐπαιτοῦντα, οἱ δὲ διαβάται νομίζουσι καθῆκόν των νὰ τοῖς δίδωσιν ἐλεημοσύνην.

Ὁ Ἰωάννης ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντα νόμισμά τι, ἀλλά, πρὸς ἔκπληξίν του, ἀντὶ ὁ γέρων νὰ προβῇ, ὡς συνήθως, εἰς διαχύσεις εὐχαριστιῶν, τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ, ὅπου ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς εὗρε τὴν ἐρωμένην του νεκρὰν καὶ αἱμόφυρτον.

Ὁ Φὰργ ἦτο ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος. Ἔρριψε βλέμμα στοργῆς πρὸς τὴν νεάνιδα καὶ ἠσπάσθη τὸ ἔτι θερμὸν πρόσωπόν της, θρηνῶν δὲ ἔσπευδε πρὸς τὴν πόλιν. Καθ' ὁδὸν ὅμως συνήντησε τὸν Ροβέρτον ἐν συνοδίᾳ δύο χωροφυλάκων· φαντασθῆτε δὲ τὴν ἔκπληξιν τοῦ Ἰωάννου, ἀκούοντα τὸν Ροβέρτον νὰ ὑποδεικνύῃ αὐτὸν ὡς αὐτουργὸν τοῦ φόνου τῆς Μαρίας. Μάτην ὁ δυστυχὴς Φὰργ διεμαρτύρετο· ἡ συνοδία προσλαβοῦσα καὶ αὐτὸν διὰ τῆς βίας με-

τέθη ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ὁ δὲ Ροβέρτος ὑπέδειξεν εἰς τοὺς χωροφύλακας τὸ πτῶμα τῆς Μαρίας καὶ παρ' αὐτὸ τὸν γέροντα βλάκα.

Οἱ χωροφύλακες, ἀπωθήσαντες τὸν γέροντα, ἤρξαντο τῆς ἐξετάσεως τοῦ πτώματος, ὅπερ ἦτο ἤδη ψυχρόν. Ἡ θέα τῆς Μαρίας προὐξένησε μεγίστην λύπην εἰς τὸν Ἰωάννην, εἰς δὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀνάκρισιν ἐθεωρήθη ἡ προφανὴς συγκίνησίς του, κατὰ τὴν γαλλικὴν συνήθειαν, ὡς σημεῖον ἐνοχῆς. Οἱ χωροφύλακες, ἀφοῦ ἔλαβον ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ μέρους, καὶ ἀφῆρεσαν τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς πληγῆς, ἀπῆλθον, φέροντες σιδηροδέσμιον εἰς τὴν πόλιν τὸν ἀτυχῆ Ἰωάννην.

Δὲν ἐπεκτείνομαι εἰς τὰ καθέκαστα τῆς δίκης, οὐδὲ εἰς τὴν ψευδῆ κατάθεσιν τοῦ Ροβέρτου, κατὰ τοῦ ἀθῴου· σημειῶ μόνον ὅτι τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ὁ Φὰργ ἐκαρατομήθη ἐν Ἀνακείῳ, αἱ δὲ ἐφημερίδες διὀλίγων ἐξιστόρησαν τὸ συμβάν.

* * *

Οἱ μεταβάντες εἰς Κορσικήν,—καὶ εἶνε πολλοὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν νῆσον ταύτην,— κατ' ἔθος γνωρίζουσιν, ὅτι ἡ *vendetta*, τὸ φοβερὸν πνεῦμα τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ἐξολοθρεῦον συχνάκις ὁλοκλήρους οἰκογενείας, ἐπικρατεῖ ἔτι καὶνῦν ἐντῷ λαῷ, παρὰ τὰς παντοειδεῖς προσπαθείας τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ βαρβάρου τούτου ἐθίμου.

Οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς τοῦ Φάργ, ἅμα τοῖς παρεδόθη τὸ πτῶμα τοῦ καρατομηθέντος, συνεσκέφθησαν ἀπὸ κοινοῦ περὶ τῆς ἐκδικήσεως· οἱ δὲ τρεῖς ἀδελφοί του ὡρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ πτώματος φοβερὸν ὅρκον.

Ἐγνώριζον, ὅτι ὁ ἀδελφός των ἦτο ἀθῷος, ἀλλ' εἴτε ἀθῷος, εἴτε ἔνοχος, ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματος ἀπῄτει νὰ ἐκτελέσωσι τοὺς φρικώδεις σκοπούς των.

Ἡ εἴδησις τῆς ἐπικειμένης ἐκδικήσεως ἐγένετο γνωστὴ τῷ Ροβέρτῳ, καὶ τὴν ἰδίαν νύκτα, μεταμφιεσθείς, ἐγκατέλειψε τὴν Κορσικήν, μεταβαίνων εἰς Γαλλίαν.

Ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἡ φυγή του ἐγνωρίσθη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Φὰργ καὶ οἱ τρεῖς ἐκδικηταὶ μετέβαινον πρὸς ἀνεύρεσίν του.

Ὁ μικρότερος αὐτῶν, ὅστις ἠγάπα τὸν ἀδελφόν του μὲ τὴν τρυφερὰν ἀδελφικὴν στοργὴν τῶν Μεσημβρινῶν, ἀνεῦρε τὰ ἴχνη τοῦ Ροβέρτου εἰς Λυών, καὶ μετά τινας ἡμέρας εἰς Διζών. Ἐκεῖθεν, μικρὸν κατὰ μικρόν, ἠκολούθησε μέχρι Παρισίων τὸν φονέα, τοῦ ὁποίου ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας εἶχεν ἀπολέσει πᾶν ἴχνος.

Πρωΐαν τινὰ ὁ κύριος Ἄϊφφελ εὑρίσκετο εἰς τὸν πῦργον ἐπιθεωρῶν τὰς ἐργασίας, ὅτε νέος τις τὸν ἐπλησίασε καὶ διὰ προφορᾶς μεσημβρινῆς τῷ ἐζήτησε ἐργασίαν.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς προμηθεύσω ἐργασίαν· τὸ προσωπικὸν εἶνε πλῆρες.

— Ἀλλὰ θὰ ἐργασθῶ δωρεάν. Θαυμάζω τὸν πῦργόν σας καὶ θὰ ὑπερηφανεύωμαι νὰ λέγω ὅτι συνετέλεσα καὶ ἐγὼ κάπως εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου τοῦ κυρίου Ἄϊφφελ, ὅστις εἶνε ἡ δόξα τῆς Γαλλίας· θὰ ἐργάζωμαι νυχθημερόν.

Ὁ μηχανικὸς συνεκινήθη ἐκ τοῦ ζήλου τοῦ νέου καὶ προσέλαβεν αὐτόν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, αἱ ἐργασίαι τοῦ πύργου ἐχώρουν μετὰ πάσης ταχύτητος καὶ οἱ ἐργάται εἰργάζοντο καὶ τὴν νύκτα ἔτι, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός.

* * *

Ὑπεράνω τῶν ἀπαστραπτόντων ὁδῶν τῶν Παρισίων ἐπέπρωτο νὰ διαδραματισθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην σκηνή, ὑπερβαίνουσα, κατὰ τὴν φρικαλεότητα, τὴν ἐννέα μῆνας πρότερον διαδραματισθεῖσαν ἐν Κορσικῇ αἱματηρὰν σκηνήν.

Ὁ Ροβέρτος εἰργάζετο ἐπὶ τοῦ πύργου ἐπὶ ἱκρίου ὁμοίου πρὸς γέφυραν πλοίου.

Αἴφνης ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου.

Ἄνθρωπός τις,—οὗτινος τὸ πρόσωπον, φωτισθὲν ὑπὸ τῶν μαρμαρυγῶν τοῦ μεγάλου τόξου, ἐφαίνετο ὠχρὸν καὶ ἔμπλεον στερρᾶς ἀποφάσεως — ἕρπων παρὰ τὸ ἱκρίον ἐπλησίαζεν αὐτόν.

Ὁ φονεὺς τῆς Μαρίας παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ, ἵνα ἀνακαλύψῃ μέσον τι σωτηρίας, ἀλλὰ ματαίως· οὐδεμία διέξοδος. Παρετήρησε πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ τῷ ἐπῆλθε σκοτοδίνη ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι οὐδεμία σωτηρία ἐκεῖθεν, εἰμὴ ἄφευκτος θάνατος ἐξ ὕψους 250 περίπου μέτρων.

Τότε ἤρχισε νὰ ἱκετεύῃ, ἐξαιτούμενος χάριν. Ἀλλ' ὁ ἀνήρ, ὅστις τὸν ἐπλησίαζεν ἕρπων, ἀπήντησεν εἰς τὰς ἱκεσίας του δι' ἀπηνοῦς μειδιάματος, ἅμα δὲ προσήγγισε τὸν Ροβέρτον, ἔσυρεν ἐκ τῶν κόλπων του ὀξὺ ἐγχειρίδιον, αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους εἶχεν ἐμπηχθῆ εἰς τὰ στήθη νεαρᾶς κόρης.

Μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἀνὰ χεῖρας, ἔστη ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἱκρίου, οὐδόλως μεριμνῶν περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν, ἀλλὰ κατοπτεύων τὰς κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου του, ἡ δὲ ἐνεργητικότης του ἅπασα συνεκεντροῦτο εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου του.

Οἱ ἐπὶ τοῦ πύργου ἐργάται, ἄφωνοι παρετήρουν τὴν τρομερὰν σκηνὴν οὐδὲν δυνάμενοι νὰ πράξωσιν.

Ἂν τὸ ἐγχειρίδιον ἐνεπήχθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ροβέρτου, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι, διέκρινον ὅμως τὴν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς διαρκέσασαν φοβερὰν πάλην καὶ μετὰ ταῦτα παρετήρησαν δύο ἀνθρώπινα σώματα, ἐνηγκαλισμένα, πίπτοντα εἰς τὸ κενὸν καὶ τέλος ἤκουσαν τὸν δοῦπον τῶν σωμάτων ἐπὶ τῶν ἱκρίων καὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ πύργου.

Τοιουτοτρόπως ἐξεδικήθησαν διὰ τὸν φόνον τῆς Μαρίας Ρουσιλιὼν καὶ τὸ δικαστικὸν λάθος, ὅπερ ὡδήγησεν εἰς τὴν λαιμητόμον τὸν Ἰωάννην Φάργ.

Τοιαύτη ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον διαδραματισθεῖσα αἱματηρὰ ἐπὶ τοῦ πύργου σκηνή.

Τὸ κοινὸν ὅμως ἐπληροφορεῖτο περὶ τοῦ φρικώδους συμβάντος τὴν ἑπομένην διὰ τῆς ἑξῆς εἰδήσεως τῶν ἐφημερίδων:

Δύο ἔτι δυστυχήματα, προελθόντα ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ γιγαντιαίου πύργου Ἄϊφφελ, θρηνοῦμεν σήμερον, τὸν θάνατον δύο ἀτυχῶν ἐργατῶν Κορσικανῶν, οἵτινες κατέπεσον ἐξ ὕψους 250 περίπου μέτρων. Τὰ σώματα αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, κατέστησαν ἄμορφος μάζα.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ]. ACHILLE

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἔπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... Λεπτ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούα τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 (2.20)

«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα· μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. ..... Δρ. 1.70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους ..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηΐας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἑνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150 (160)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthour Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ Τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2. σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ. δρ. 3,25 (3,75)

Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου ..... δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεδίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἱππότης Μάϊος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη ..... δραχ. 3 (3,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἤτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,50 (3,70)

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9*